

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **M. H.**, bytem B. 182, zastoupený JUDr. Petrem Hrnčířem, advokátem se sídlem Na Poříčí 1079/3a, Praha, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství kraje Vysočina**, se sídlem Vrchlického 46, Jihlava, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. KRPJ-38306/ČJ-2010-1600KR,

t a k t o :

- I. Řízení **se zastavuje**.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 22 570 Kč, k rukám JUDr. Petra Hrnčíře, advokáta se sídlem Na Poříčí 1079/3a, Praha, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného ve správním řízení vedeném pod sp. zn. KRPJ-38306/ČJ-2010-1600KR o odvolání žalobce proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina ve věcech služebního poměru ze dne 26. 10. 2010, č.j. KRJP-38306/ČJ-2010-1600NU, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny v období let 2007, 2008 a 2009.

Dne 21. 4. 2016 vzal žalobce žalobu v celém rozsahu zpět z toho důvodu, že žalovaný dne 12. 4. 2016 pod č.j. KRPJ-38306-170/ČJ-2010-1600KR o odvolání rozhodl. Zároveň žalobce navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, neboť vzal žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného.

Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud v takovém případě řízení usnesením zastaví. Proto bylo řízení o žalobě zastaveno.

O nákladech řízení rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s., podle něhož vzal-li navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

Z posloupnosti jednotlivých kroků žalovaného plyne, že rozhodnutí bylo vydáno v časové i věcné návaznosti na podanou žalobu a zpětvzetí žaloby lze stavět do příčinné souvislosti s tím, že žalovaný žalobcem požadované rozhodnutí již vydal, podle zdejšího soudu bylo přitom řízení před žalovaným v době podání žaloby skutečně zatíženo nečinností, přičemž mezi stranami není sporné, že zákonem stanovená lhůta 90 dnů (§ 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů) pro vydání rozhodnutí o odvolání překročena byla.

Ze spisové dokumentace předložené soudu žalovaným vyplynulo následující. Dne 14. 5. 2015 Městský soud v Praze rozsudkem č.j. 8 Ad 13/2011-53 zrušil předchozí rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina ve věcech služebního poměru ze dne 26. 10. 2010, č.j. KRJP-38306/ČJ-2010-1600NU, pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a proto, že skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění. Městský soud v Praze v tomto rozsudku jednak konstatoval, že ze svědeckých výpovědí bývalých kolegů žalobce I. Z., J. Š. a J. M., které byly provedeny, žalovaný vyvodil nesprávné skutkové závěry, a dále uložil žalovanému, aby zjistil, jak fakticky na pracovišti žalobce probíhaly přestávky na jídlo a odpočinek a aby vyslechl jednotlivé operační důstojníky Integrovaného operačního střediska Jihlava, kteří byli zařazeni ve stejných pozicích jako žalobce.

Dne 17. 6. 2015 byl policejnímu prezidiu Městským soudem v Praze vrácen správní spis a dne 25. 6. 2015 byl správní spis postoupen žalovanému. Správní spis byl následně studován členy poradního senátu ředitele krajského ředitelství a tento senát byl doplňován o dalšího člena. Dne 18. 9. 2015 písemností č.j. KRJP-38306/ČJ-2010-1600KR požádal žalovaný personální odbor o sdělení seznamu příslušníků Policie zařazených na integrovaném operačním středisku Jihlava v období 01/2007 až 12/2009. Dne 29. 9. 2015 a 11. 11. 2015 žalovaný obdržel od personálního oddělení seznam příslušníků s adresou a telefonem a dobou zařazení ve zmiňovaném středisku. Poté žalovaný analyzoval data týkající se chodu integrovaného operačního střediska Jihlava. Dne 19. 10. 2015, 9. 11. 2015, 20. 11. 2015, 18. 12. 2015 a 15. 1. 2016 žalovaný vyslechl svědky (příslušníky Policie zařazené na integrovaném operačním středisku Jihlava spolu s žalobcem). Po opakovaných předchozích urgencích žalobce dne 4. 2. 2016 vyzval žalovaného a Ministerstvo vnitra k vydání rozhodnutí. Dne 11. 2. 2016 byl tento přípis žalobce postoupen příslušnému nadřízenému služebnímu funkcionáři - Policejnímu prezidiu České republiky. Dne 11. 2. 2016 podal žalobce žalobu na ochranu proti nečinnosti ke zdejšímu soudu. Dne 23. 2. 2016 bylo senátem

poradní komise ředitele krajského ředitelství přijato doporučení. Dne 12. 4. 2016 žalovaný o odvolání rozhodl.

V dané věci byl správní spis po rozhodnutí Městského soudu v Praze vrácen žalovanému dne 25. 6. 2015, přičemž z rozsudku Městského soudu v Praze žalovanému vyplýval jasný závazný právní názor, jak má dále postupovat a jakým způsobem má skutkový stav doplňovat. Přestože soudu je z obsahu správního spisu zřejmá náročnost provedení všech svědeckých výpovědí, k nimž byl žalovaný Městským soudem v Praze zavázán, tato náročnost musela být bezprostředně po seznámení se s obsahem rozsudku Městského soudu v Praze zřejmá i žalovanému.

Žalovaný tak měl s ohledem na zákonem stanovenou lhůtu 90 dnů k vydání rozhodnutí o odvolání okamžitě postupovat tak, aby provedení důkazů mohl realizovat. Přesto však první relevantní procesní úkon směřující k provedení dokazování představuje až žádost žalovaného ze dne 18. 9. 2015 o sdělení seznamu příslušníků Policie zařazených na integrovaném operačním středisku Jihlava v období 01/2007 až 12/2009. Jde o úkon uskutečněný těsně před koncem zákonem stanovené lhůty k vydání rozhodnutí. Do té doby žalovaný realizoval toliko interní administrativní úkony související s ustavením členů poradního senátu ředitele krajského ředitelství a předáním správního spisu jeho členům k nastudování; jedná se však o postupy související s interní organizační činností žalovaného ve správním řízení, která jakkoli nemůže jít k tíži účastníků správního řízení.

Výše popsaný postup žalovaného, který první relevantní úkon směřující k doplnění skutkového stavu učinil až téměř tři měsíce poté, co mu byl vrácen správní spis, založil průtahy ve správním řízení – a představuje nečinnost žalovaného. Podle obsahu správního spisu byl žalovaný následně nečinným také od 23. 2. 2016, kdy bylo senátem poradní komise ředitele krajského ředitelství přijato doporučení, přičemž až dne 12. 4. 2016 žalovaný o odvolání rozhodl, aniž by však podle obsahu spisu po 23. 2. 2016 byly realizovány jakékoli relevantní procesní úkony související s meritem věci. Tento liknavý postup žalovaného v počátku správního řízení po vrácení věci k dalšímu řízení Městským soudem v Praze a po vydání doporučení senátu poradní komise ředitele krajského ředitelství pak též založil jeho nečinnost.

Pokud jde o podmínku vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně a jejíž splnění žalovaný ve svém vyjádření napadal, soud k tomu uvádí následující.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 4. 2. 2016 výzvu k vydání rozhodnutí, ve které adresáty této výzvy (Krajské ředitelství Policie ČR kraje Vysočina a Ministerstvo vnitra České republiky) informoval, že nebude-li do 10. 2. 2016 vydáno rozhodnutí, podá žalobu na nečinnost.

Dne 10. 2. 2016 obdrželo Policejní prezidium ČR od Ministerstva vnitra stížnost žalobce na průtahy při vydání rozhodnutí v předmetné věci. Dne 16. 2. 2016 byla tato stížnost postoupena řediteli krajského ředitelství k dalšímu opatření.

Zákon o služebním poměru v části XII. tohoto zákona upravuje řízení ve věcech služebního poměru. Tento zákon ovšem zároveň nevylučuje subsidiární použití správního řádu (§ 1 odst. 2 správního řádu). Pakliže je služebním zákonem určena lhůta pro vydání rozhodnutí, přitom jiná ustanovení tohoto zákona neupravují jednotlivé instrumenty, jimiž by se účastník řízení mohl proti průtahům a překročením zákonem stanovených lhůt bránit, má zdejší soud za to, že jde o případ, kdy je užití správního řádu prostřednictvím tzv. opatření proti nečinnosti upravených v § 80 správního řádu pro ochranu práv účastníka řízení zcela namístě (k subsidiární aplikaci správního řádu na zákon o služebním poměru viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č.j. 3 Ads 79/2011-62).

Podle § 80 odst. 1 správního řádu nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví.

Podle věty druhé § 80 odst. 3 správního řádu může opatření proti nečinnosti nadřízený správní orgán učinit i v případě, kdy je z okolností zjevné, že věcně a místně příslušný správní orgán nedodrží lhůtu stanovenou pro vydání rozhodnutí o žádosti nebo zahájí řízení z moci úřední anebo v řízení řádně pokračovat. Po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník.

Vzhledem k tomu, že procesní předpis (tu správní řád) umožňuje využití institutu opatření proti nečinnosti, které může po lhůtě stanovené pro vydání rozhodnutí iniciovat i sám účastník řízení, je zřejmé, že žalobce tak učinil. Poté, co se opakovaně obracel na žalovaného s urgencemi o vydání rozhodnutí, se dne 4. 2. 2016 obrátil opět na žalovaného, i na Ministerstvo vnitra. Přestože Ministerstvo vnitra nebylo příslušným orgánem k rozhodnutí o opatření proti nečinnosti, urgence žalobce byla postoupena příslušnému nadřízenému orgánu – Policejnímu prezidiu ČR, kanceláři policejního prezidenta, a to dne 10. 2. 2016. Tu soud též poznamenává, že žalovaný byl též nepochybně povinen předmetná podání žalobce posoudit podle obsahu a v návaznosti na to je postoupit nadřízenému správnímu orgánu k vyřízení.

Přestože vyčerpáním prostředků je třeba rozumět nejen uplatnění, ale taktéž jeho vyřízení, je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č.j. 2 Ans 5/2009-59, kde je ohledně bezvýsledného vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti konstatováno následující: *„Pokud v době rozhodování krajského soudu o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu není splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti, není krajský soud oprávněn žalobu bez dalšího odmítnout, je-li mu z podání žalobce známo, že pro*

naplnění absentující podmínky (postupem podle § 80 správního řádu z roku 2004) již podnikl odpovídající procesní kroky. Při vědomosti této skutečnosti a při respektování principu šetření procesních práv účastníků řízení, je soud povinen vyčkat, jakým způsobem nadřízený správní orgán se žádostí o uplatnění prostředku proti nečinnosti naloží a podle toho přijmout odpovídající rozhodnutí. Opačný přístup nese znaky formalismu, který vede k odmítnutí efektivní ochrany práv žalobce.“ Vzhledem k tomu, že z listin soudu předložených nevyplynulo, že by nadřízený správní orgán (policejní prezident) s podaným podnětem naložil jinak, než že jej postoupil žalovanému, je za tohoto stavu zřejmé, že žalobce provedl před podáním žaloby dostatečné procesní kroky ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s.

Proto je v souladu s § 60 odst. 3 větou druhou s. ř. s. důvodu žalovaného, který právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť řízení bylo zastaveno, zavázat k náhradě dosavadních nákladů soudního řízení, které žalobci vznikly a které spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč, dále v nákladech právního zastoupení za pět úkonů právní služby po 3 100 Kč, jež spočívají v převzetí a přípravě zastoupení, sepsání žaloby a dvojí vyjádření ve věci samé ze dne 9. 3. 2016 a 21. 3. 2016, písemné podání (zpětvzetí žaloby) ze dne 21. 4. 2016 (§ 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), společně s pěti režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) a částkou 3 570 Kč jako částkou odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 22 570 Kč. Informace o vydání rozhodnutí žalovaného o odvolání zaslaná soudu dne 18. 4. 2016 nenaplnňuje obsah úkonu právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Pokud jde o úkony právní služby spočívající v celkem čtyřech poradách s mandantem přesahujících jednu hodinu, nejedná se o náklady, jejichž náhrada by měla jít k tíži žalovaného; z ničeho neplyne, že by se s ohledem na procesní vývoj věci jednalo o porady nezbytné, jejich uskutečnění nebylo ani doloženo. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. května 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu